

D.E. Stevenson

EL MATRIMONI
DE LA SENYORETA
BUNCLE

Traducció d'Anna Llisterri

El cercle *de VIENA*

*Dedicat a tothom
a qui li va agradar la senyoreta Buncle
i en va demanar més.*

EL SENYOR I LA SENYORA ABBOTT

—El millor seria anar-nos-en d'aquí —va dir el senyor Abbott com aquell qui res.

La mà de la senyora Abbott es va quedar aturada en l'aire, a mig camí de la nansa de la cafetera. Els ulls grisos es van dilatar, la boca es va obrir (revelant una dentadura excepcional) i va restar així, sense que en sortís cap so. A l'agradable menjador hi havia molt de silenci, un foc cremava amb energia a la xemeneia, i el sol pàl·lid de l'hivern entrava per la finestra i il·luminava la catifa turca blava i vermella, els mobles de roure i les figures immòbils del senyor i la senyora Abbott, asseguts a taula esmorzant. Damunt la taula, la plata brillava i la porcellana relluïa, com només ho fa la porcellana rentada i polida amb compte per unes bones mans. Era diumenge al matí, com es podia deduir fàcilment del fet que era tard i del silenci poc habitual que també regnava fora de la casa petita però acollidora dels Abbott.

—He dit que el millor seria anar-nos-en d'aquí —va repetir el senyor Abbott.

—Sí... m'ha semblat que ho havies dit —va declarar la senyora Abbott, que no s'ho acabava de creure.

El senyor Abbott va abaixar el diari i va mirar la seva muller

per damunt de les ulleres. Era el diari del diumenge, és clar, i el senyor Abbott havia estat donant una ullada a les novetats editorials. Atès que ell era editor, aquests anuncis l'interessaven molt, però no l'enganyaven. La notícia que Faction & Whiting publicaria la Gran Novel·la del Segle, plena d'aventures, escrita amb un talent enlluernador i un humor espurnejant, només va desvetllar al si del senyor Abbott una vaga curiositat pel que devien haver pagat a l'agència de publicitat. No li va doldre deixar el diari per mirar la seva muller i, mentre la mirava, va somriure perquè feia de bon mirar, i perquè l'estimava, i perquè ella el divertia i l'interessava enormement. Ja feia nou mesos que eren casats i de vegades es pensava que la coneixia a la perfecció, i de vegades pensava que no en sabia absolutament res; era un matrimoni summament satisfactori.

—Sí, he dit *anar-nos-en* —va repetir (en la que la Barbara Abbott anomenava en secret «la veu somrient de l'Arthur»)—. Per què no anem a viure a un altre lloc, Barbara? Solucionaríem tots els problemes d'un cop. Podríem tenir una casa ben maca, una mica més allunyada de la ciutat, amb un jardí bonic, arbres i tot això... —va afegir el senyor Abbott movent vagament la mà com si volgués fer aparèixer per art de màgia una casa ben maca davant dels ulls de la Barbara. I el més estrany és que se'n va sortir: immediatament la Barbara va contemplar una casa amb jardí molt bonica, més allunyada de la ciutat. Tot allò es va formar davant dels seus ulls com una mena de visió: gespa, arbres i parterres amb roses, i una casa preciosa al mig, tot banyat per la llum del sol.

—Sí —va dir sense alè—, sí, per què no? Si a tu no et fa res marxar de Sunnydene... De fet no hi ha cap motiu de debò, vull dir...

—Exacte —va assentir el seu marit—. Ja m'entens. No hi ha cap motiu, i això solucionaria totes les nostres dificultats.

Es van mirar i van somriure amb una mica de vergonya, perquè les seves dificultats eren realment absurdes. Com podia ser que dues persones aparentment assenyades acabessin entrampades en un embolic tan ridícul i sense sentit?

La ment humana és un organisme meravellós. Mentre el senyor Abbott encara somreia amb una mica de vergonya a la seva esposa, va retrocedir en el temps i va veure els esdeveniments de les darreres vint-i-quatre hores en un moment. Es va servir una mica més de melmelada de taronja i va pensar: «És ben curiós, si ahir no hagués tastat el porto de la senyora Cluloe (i no sé per què ho vaig fer, si sabia que seria dolentíssim, no et pots fiar mai del porto a casa d'una dona... Ho sabia, i tot i això me'l vaig beure com un ximplet). Si no hagués tastat el porto de la senyora Cluloe, no hauria tingut aquell mal de cap terrible, i si ahir no hagués tingut un mal de cap terrible tot el dia, no estaria suggerint a la Barbara canviar-nos de casa. Sí que és curiós!»

—En què penses, Arthur? —va voler saber la senyora Abbott.

—En ahir —va respondre concisament el seu marit.

Ahir al matí, el senyor Abbott s'havia llevat amb un mal de cap horrorós. Es va llevar tard, va esmorzar a corre-cuita i es va afanyar per agafar el tren de les 8.57. Era imperatiu que agafés el tren de les 8.57 per anar a la ciutat perquè tenia una

entrevista important amb el senyor Shillingsworth. Si quan arribés el senyor Shillingsworth el senyor Abbott no era al seu despatx esperant-lo, jovial i somrient, hi hauria problemes. Tot plegat era encara més empipador perquè aquell dia era dissabte i normalment els dissabtes el senyor Abbott feia festa i jugava a golf amb en John Hutson, que vivia a la casa del costat i tenia exactament el mateix handicap que ell. El senyor Abbott havia hagut d'ajornar la cita amb en John Hutson el vespre abans i anar corrents a la ciutat, amb un fort mal de cap, a petició del senyor Shillingsworth.

El senyor Shillingsworth era un novel·lista famós i el senyor Abbott era el seu editor. El senyor Shillingsworth portava més molèsties i exigències a Abbott & Spicer que la resta dels seus autors junts, però el volien conservar, i l'apaivagaven i el tranquil·litzaven perquè els seus llibres es venien bé. (L'opinió personal del senyor Abbott era que els llibres d'en Shillingsworth no valien res, però no hi havia cap dubte que es venien.) La nova novel·la era un nyap terrible, al despatx tothom ho pensava, però havien decidit publicar-la igualment perquè, si no ho feien ells, la publicaria algú altre, i algú altre guanyaria una bona quantitat de diners, i Abbott & Spicer perdria en Shillingsworth per sempre.

El senyor Abbott va pensar en tot això mentre anava amb tren i va acabar molt empipat (no li agradava gens publicar nyaps) i, entre les presses, el mal de cap, el fet d'haver-se perdut la sessió de golf del matí i la irritació pel nyap d'en Shillingsworth, va arribar al despatx en un estat gens envejable.

—Què coi li passa avui? —va exclamar la secretària particular del senyor Abbott, després de sortir disparada com un coet

del despatx particular del senyor Abbott—. Mai no l'havia vist tan sulfurat. M'ha tirat les cartes a la cara i m'ha dit que tornés a l'escola, perquè m'he despistat i he escrit *solució* amb ela geminada.

—S'ha casat, això és el que li passa —va dir l'encarregat, que era solter—. S'ha casat. Fixa't què et dic: ja no tornarà a ser el mateix.

El senyor Abbott es va desfer en atencions amb el senyor Shillingsworth (quan aquest va arribar cinquanta minuts tard a la cita). Desfer-se en atencions va requerir un esforç terrible i va deixar el senyor Abbott amb una gran acumulació de mal humor per descarregar amb la següent visita. A aquella hora tenia molt més mal de cap i començava a tenir nàusees. Per això quan el senyor Spicer, el soci més jove de l'empresa, va entrar a xerrar una estoneta i es va asseure al cantell de l'escriptori del senyor Abbott, fumant la seva pipa fastigosa i gronxant una cama amb indolència, el senyor Abbott no el va rebre tan cordialment com de costum.

El senyor Spicer no era gens conscient de l'ambient carregat que hi havia. Va xerrar alegrement de temes diversos i llavors, inesperadament i sense relació amb res del que s'havia dit abans, va donar un copet a les costelles al senyor Abbott i va preguntar, sorneguer:

—I què et semblaria un nou John Smith, eh? Tindrem un altre llibre d'en John Smith aviat?

—No —va dir secament el senyor Abbott.

—Oh, vaja, quina llàstima! Així no anirem bé —es va queixar l'Spicer—. Has d'animar la teva dona a escriure. No pots permetre que es relaxi d'aquesta manera. Ens aniria bé un altre

èxit de vendes com *El pertorbador de la pau*: va tenir moltíssima sortida, prou bé que ho saps, i *La ploma és més poderosa...* es ven d'allò més bé. Avui n'he encarregat la sisena edició. Necessitem un altre llibre d'en John Smith, ara és el moment: digue-li que es posi a treballar en un altre del mateix estil.

—No —va repetir el senyor Abbott.

El senyor Spicer es va tirar de cap al precipici.

—T'aconsello que facis una cosa —va dir tot animat—: regala-li una ploma nova, una de ben maca i gruixuda, i un bon feix de paper blanc del bo, i a veure què en fa. I si això no funciona...

—No et posis allà on no et demanen —li va etzibar el senyor Abbott—, i deixa estar la meva dona. No hi haurà més llibres d'en John Smith. La meva dona no tornarà a escriure... Per què ho hauria de fer?

—Però... òndima! —va exclamar l'Spicer, sorprès i consternat—. En John Smith és un èxit de vendes. No deus voler impedir-li que segueixi escrivint. Pensa en tot el que es perdria —va exclamar l'Spicer, gairebé retorçant-se les mans—, pensa en el talent desaprofitat. Tenim dos llibres, els més divertits, sense excepció, que he llegit mai, autèntica sàtira... i tu ara em dius que ja no n'hi haurà cap més! Ha de continuar escrivint, per força... té un públic. És un geni, i tu vas i t'hi cases, la tanques a la cuina i li dius que es dediqui als fogons.

L'última frase era una broma, per descomptat, però el senyor Abbott no estava per a bromes. Va tancar amb força el puny i va donar un cop a la taula.

—No es dedica als fogons, ximplet! —va exclamar—. S'ho està passant bé: sopars, bridge...

—Déu meu! —va exclamar el senyor Spicer amb gran respecte. Va baixar de la taula i se'n va anar.

El senyor Abbott es va eixugar el front. «Això és terrible —va pensar—, terrible. No m'havia trobat així en ma vida, mai. Es pot saber què coi em passa? Són tots aquests maleïts sopars, i anar a dormir tard. Sóc massa vell per aguantar tant de xivarri.» (Massa vell als quaranta-tres anys: era una idea molt trista; de fet, feia por. No va portar cap consol al senyor Abbott.)